

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΥΓΛΑΨ

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι ρο. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρο. 12.—Ἐκαστον φύλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κο-
ρίννης, ἐν τῇ τοιαύτῃ Κ. α. ρ. 107.—Αἱ τῶν ἐβδομῶν ἀποφῶν ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἀνεκδότου Ἀλληλο-
γραφίας τοῦ Β. Φραγκλίου ὑπάρχει ἐπιστολὴ αὐτοῦ,
γαλλιστὴ γραφεῖσα πρὸς τὴν χήραν τοῦ φιλοσόφου Ἐλβετίου,
δι' ἧς αἰτεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, πλήρη
οὖσαν χαριτολογίας, δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει χάριν τῶν
ἀναγνωστῶν τῆς «Κορίννης».

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΥΣΙΩΝ

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἐλβετίου.

Passy, 1781.

Αυπηθεὶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀποφάσεως, τῆς
ἐξαγγελθείσης τοσοῦτο θετικῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας,
νὰ μείνετε μόνη καθ' ὅλον τὸν βίον πρὸς τιμὴν τοῦ
προσφιλοῦς ὑμῶν συζύγου, ἀπεσῦρθη οἰκάδε· καὶ
κατακλιθεὶς ἐνόμισα ὅτι ἤμην νεκρὸς καὶ ὅτι εὐ-
ρισκόμην ἐν τοῖς Ἥλυσις.

Μὲ ἠρώτησαν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πρόσωπά τινα
ἰδιαιτέρως.—Φέρετέ με πρὸς τοὺς φιλοσόφους.—
Ἐπάρχουσι δύο, οἵτινες διαμένουσιν ἐδῶ πλησίον,
ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ εἶνε λίαν ἀγαθοὶ γείτονες καὶ
φίλιτατοι πρὸς ἀλλήλους.—Τίνες εἶνε οὗτοι;—Ὁ
Σωκράτης καὶ ὁ Ἐλβετίος.—Ἀμφοτέρους τιμῶ
καθ' ὑπερβολὴν· ἀλλὰ παρουσιάσατέ με πρῶτον
εἰς τὸν Ἐλβετίον, διότι ἐννοῶ ὀλίγον τὰ γαλλικὰ
καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἑλληνικὴν. Καὶ προσελθόντα
μὲ ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης· μὲ εἶχε
γνωρίσει, ἔλεγεν, ἐκ φήμης· καὶ μὲ ἠρώτησε πολ-
λὰ περὶ τοῦ πολέμου καὶ περὶ τῆς ἐνεστώσης κα-
ταστάσεως τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς
Κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ.

Δὲν μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν τίποτε περὶ τῆς
προσφιλοῦς ὑμῶν φίλης, τῆς κυρίας Ἐλβετίου,
καὶ ὅπως ἐστὶ ἀγαπᾶ ὑμᾶς καὶ πρὸ μίας ὥρας ἤμην
παρ' αὐτῆς.—Ἄ, εἶπε, μὲ ἀναμνησκέτε τὴν
παλαιάν μου εὐδαιμονίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν
λησμονῶ, ἵνα εἶμαι εὐτυχὴς ἐδῶ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη
ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, τέλος ὅμως παρηγορήθην.
Ἐλαβὼν ἄλλην σύζυγον, τὴν ὁμοιωτάτην τὴν ἐδουνη-
θην νὰ εὐρῶ· δὲν εἶνε μὲν καθ' ὅλα τὸσον ὡραία

ἀλλ' ἔχει ἴσην κάλλισθησίαν καὶ πνεῦμα καὶ μ'
ἀγαπᾶ ἀπειρώς. Σπουδάζει ἀδιαλείπτως νὰ μοὶ
ἀρέσκη· καὶ νῦν ἐξῆλθε νὰ εὐρῆ τὸ καλλίτερον
νέκταρ, τὴν καλλιτέραν ἀμβροσίαν, ἵνα μ' εὐωχῆσῃ
τὴν ἑσπέραν ταύτην. Μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ θά τὴν
ἴδητε.—Παρατηρῶ, εἶπον, ὅτι ἡ παλαιὰ ὑμῶν
φίλη εἶνε πιστοτέρα· διότι πολλαὶ καλαὶ προτάσεις
τῇ ἐγένοντο καὶ τὰς ἀπέρριψεν ὅλας. Ὁμολογῶ ὅτι
τὴν ἠγάπησα καὶ ἐγὼ μέχρι μανίας· ἀλλ' ὑπῆρξε
σκληρὰ πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἀπέκρουσεν ἀπολύτως
χάριν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός της.—Αὐποῦμαι τὴν
δυστυχίαν ὁ ὑμῶν, εἶπε, διότι ἀληθῶς εἶνε ὡραία
καὶ ἀγαθὴ γυνὴ καὶ πολὺ ἀξίερατος. Ἀλλ' ὁ ἄβ-
β ἄς Α α ρ . . . καὶ ὁ ἄ β β ἄ ς Μ . . . δὲν φοι-
τῶσιν ἐτι ἐνίστε παρ' αὐτῆν; Μάλιστα, διότι
οὐδένα ἔχασε τῶν ὑμετέρων φίλων.—Ἄν εἴχετε
ὑποχρέωση τὸν ἄ β β ἄ ν Μ . . . διὰ καφεῖ μετ'
ἀνθογάλακτος νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν, ἴσως θὰ ἐπε-
τυγχάνετε· διότι εἶνε σοφιστὴς λεπτὸς, ὡς ὁ Ἰω-
άννης Σκῶττος ἢ ὁ Ἅγιος Θωμᾶς. Διατάσσει
οὕτω καλῶς τοὺς συλλογισμούς του, ὥστε καθί-
στανται ἀκαταμάχητοι· ἢ ἂν ὁ ἄ β β ἄ ς Α α ρ . . .
ἐκερδαίνεται διὰ καλῆς ἐκδόσεως ἀρχαίου τινὸς
κλασικοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καθ' ἡμῶν, τὸ πρᾶγμα θὰ
εἶχε κάλλιον· διότι παρατήρησα ὅτι, ὅταν αὐτὸς
συμβουλεύῃ τι, ἐκεῖνη ἔχει κλίσιν ἰσχυροτάτην νὰ
κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, εἰσέρχεται ἡ νέα κυρία Ἐλ-
βετίου μετὰ τοῦ νέκταρος. Παρευθὺς ἀνεγνώρισα ὅτι
ἦτο ἡ κυρία Φραγκλίου, ἡ ἀρχαία μου ἀμερικανὴς
φίλη. Τὴν ἐζήτησα· ἀλλ' αὐτὴ μοὶ εἶπε ψυχρῶς:
«Ἐπῆρξα ἀγαθὴ σου σύζυγος ἐπὶ τεσσαράκοντα
ἐννέα ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, σχεδὸν ἐπὶ ἡμισίον
αἰῶνα· ἔσο εὐαρεστημένος ἐκ τούτου. Ἐγὼ ἐσχνη-
μάτισα ἐδῶ νέον θεσπὸν ὅστις θὰ διαρκέσῃ αἰω-
νίως.» Διαρροσθηθεὶς ἐκ τῆς ἀρνησεως τῆς Εὐρωπαι-
κής μου, ἔλαβον παραχρόμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κα-
ταλίπω τὰς ἀχαρίστους ἐκείνους σκιάς καὶ νὰ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ
ΑΘΗΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥ

ἐπανελάθω εἰς τὸν καλὸν τοῦτον κόσμον, ἵνα ἐπανιδῶ τὸν ἦλιον καὶ ὑμᾶς: Ἰδοὺ ἦλθον· ἄς ἐκδικηθῶμεν αὐτούς.

B. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

Ὁ Φραγκλίνος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1706 (5 Ἰανουαρίου) ἐν Βοστώνῃ· ὅτε λοιπὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ἐλβετίου, ἐν ἔτει 1781, εἶχεν ἡλικίαν ἀκριβῶς ἑβδομήκοστα πέντε ἐτῶν. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔνδον τοῦ πολιοῦ του στήθους ἤρξαντο ἀναπλασάνοντα τὰ νεανικά αἰσθήματα, ὡς ἄρθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων· διότι, ὡς γνωστόν, εἰκοσαετής ὦν ὁ κύριος Φραγκλίνος faisait la cour à la maitresse d' un de ses amis. Ἀναμιμνησκόμενος δ' ἐν τῷ γράματι τὸ νεανικὸν τόλμημα, ἐλησμόνει τί ἔγραφεν ἄλλοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην Alleyne κατὰ τῶν ὀψίμων γάμων. Διὰ ταῦτα, νομιζόμεν, καὶ οὐχὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου ἠρνήθη ἡ κυρία Ἐλβετίου τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις ἤρπασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τῶν τυράννων, κατὰ τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ Τυργώτου.

Σ. Α. ΒΑΛΒΗΣ.

ΦΥΡΑΝ-ΜΙΓΑΝ

Συνήθεια καὶ τίλος Ἰδε ἀρ. 89.

Οἱ ποιηταὶ ἦσαν ὀλίγοι· τὸ πεντήκοστὸν μόνον· οἱ λοιποὶ τετρακισχίλιοι καὶ ἑνεακόσιοι ὑπέβαλον αἰτήσεις.

Οἱ πλείστοι μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἐζήτουν, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰμὴ τεμάχιον πρασίνης ταινίας· οἱ ἄλλοι, πρακτικώτεροι, ἐζήτουν χρήματα.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀλίγον σκανδαλώδες· διὰ τοῦτο σκέψις γίνεται νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ ἐπιστολαὶ· θὰ γείνη τὸση ἀντιτύπων ἐξόδους, ὅση θὰ ἐγίνετο παρ' ἡμῖν, ἂν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀλληλογραφία τοῦ μακαρίτου Ὄθωνος, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐβλέπομεν πολλοὺς δημοκρατικούς καὶ μισοτυράννους διαβεβαιούοντας τὸν ἡγεμόνα, ὅτι εἶναι «ἐτοιμοὶ νὰ χύσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του τὸ αἷμα τῶν μέχρι τελευταίας ρανίδος».

Πόσος θὰ γείνη θόρυβος! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀξιοπερίεργον· αἰτοῦνται ἀναμιξὲ ἐπαῖται καὶ μαρκήσιοι, ὀρχηστῆδες καὶ κόμησσαι.

Υἱοὶ οἰκογενειῶν, παίξαντες τὴν νύκτα καὶ οἱ-τινες θὰ ἀτιμασθῶσιν αὐτοί, οἱ πατέρες τῶν, οἱ

πάπποι τῶν, οἱ πρόγονοὶ τῶν, ἂν ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν τείνη ἀρωγὸν χεῖρα μετὰ δεσμίδος τραπεζικῶν γραμματιῶν.

Ταξιαρχία νεανιδῶν, αἵτινες ἐνεχυρίασαν τοὺς ἀδάμαντάς τινος πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῶν, καὶ αἵτινες θὰ ἀπολεσθῶσιν, ἂν μὴ ἡ Α. Μεγαλειότης τείνη χεῖρα ἀρωγὸν ὡς ἀνωτέρω.

Ταξιαρχία ἐντίμων ἐμπόρων, κατεστραμμένων ἕνεκα δεκατεσσάρων πτωχεύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀπομένει ἄλλο παρά νὰ τινάξωσι τὰ μυαλά τῶν, ἂν μὴ ἀνοιγῇ ἡ περιλάλητος ἀρωγὸς χεῖρ.

Ἐξοπισταί, τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν τὰ πλοῖα εἰς τὰς τρικυμίας τῆς λίμνης τοῦ Ἐγγιέν.

Ἐφευρέται, ὅχι βεβαίως ὑποβρυχίων, ζητοῦντες ἀπλῶς συνεταρισμὸν· ὁ σάχης τὰ κεφάλαια καὶ αὐτοὶ τὴν ἐφεύρεσιν· ἡ ἐταιρία ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν· ὑπόσχονται καὶ ἐγγυῶνται κέρδη πενήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Σύμβουλοι προσφέροντες τὰς γνώσεις τῶν καὶ διδάσκοντες τὸ κυβερνᾶν εἰς εἰκοσιτέσσαρα μαθήματα.

Στρατιωτικοὶ δυνάμενοι νὰ διοργανώσωσι δεκατέσσαρας στρατιάς εἰς τρεῖς ἑβδομάδας.

Ἀρκετὰ ἀξιοπερίεργος εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία διατείνεται, ὅτι εἶναι σύζυγος διακεκριμένου χημικοῦ καὶ ζητεῖ δανεικὸν ἓνα ἀδάμαντα πρὸς ἐκτέλεσιν πειράματος.

Πολλαί, διάφοροι καὶ ποικίλοι αἱ αἰτήσεις καὶ αἱ προσφοραὶ· καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς τὰ περίξ τῶν Παρισίων ἐπιγραφαί, μεγάλοις γράμμασιν:

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΝΟΜΩ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Αὐτά, βλέπετε, συμβαίνουσι εἰς τοὺς Παρισίους, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν χρήσει γνωμικόν, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι κακίζοντες τοὺς πολιτευομένους, διότι βυζαίνουσι τὰς ὑποτροφίας, τὰ ἔξοδα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ γραφικὰ ἔξοδα τῶν ὑπουργείων, καὶ τὰ βοηθήματα, ὑπὸ εἰκονικὰ ὀνόματα ταῦτα.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ἐπτάκις χιλιοστὸς οκτακισιοστὸς τριακιστὸς δευτέρος τόμος διασήμευ συγγραφῆς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Αἱ Ἀνθρωποφάγοι*, φέρων ἐν τῇ προμετωπίδι τὴν εἰκόνα μικροῦ, σφόδρα χαριέντος, ἐπαγωγῶ, παρα-

δόξου ζώου, κινουντος τὴν ἀρεξιν νὰ φαγοθῇ ἢ καὶ νὰ φάγη. Ὁ κ. Νοριακ διατείνεται, ὅτι θὰ ἦτο καλλιτέρα ἡ ἐπιγραφή:

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, χάρις τῷ φίλῳ Νοριακ κατωρθώσαμεν πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου Ἐνυάλη νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ τίποτε. Φρονεῖτε ἴσως, ὅτι κάνομεν κατάχρησιν τῆς λέξεως φίλος, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔγη τις ὅλον τὸν κόσμον φίλον· ἀλλὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀπάτη· ἀπ' οὗτου τὴν δεσποτείαν τοῦ κόσμου τούτου κατέλαθεν ὁ χρυσός, θεότης μοναρχιωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαβαώθ, ὅστις μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου ἠναγκάσθη νὰ γείνη τρισυπόστατος, αἱ λέξεις ἔρωσ, φιλία καὶ τὰ παραπλήσια ἔχασαν τὴν ἀρχικὴν τῶν σημασίαν, κατήνησαν λέξεις κεναὶ ἐννοίας, κοινὸν χρῆμα· ἔραστής, φίλος, εἶναι ἐπιθετα κοσμητικά, ἀσήμαντα, εἴτε λεχθῶσιν εἴτε ὄχι, ὡς ὁ τίτλος τοῦ κόμητος· ἐν Ἑπτανήσῳ, καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως καὶ μετὰ ταύτην, καὶ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος, καθὰ διατείνονται ὅσοι δὲν κατῴρθωσαν εἰσέτι νὰ τὸ λάθωσιν.

Δύο τελευταίας λέξεις ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τίποτε· ἀγνοοῦμεν ἂν κατῴρθωσε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, πιστεύομεν ὅμως νὰ μὴ σᾶς δυσηρέστησεν. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, δεόν νὰ ἔχετε μεγίστην ὑπόληψιν πρὸς τὸ τίποτε καὶ νὰ μὴ τὸ ἐκλαμβάνετε, ὡς τὸ ἐκλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ μὴ ἔχοντες σύνεσιν. Τὸ τίποτε εἶναι ὁ μέγας παράγων, ἐξ οὗ προήλθομεν πάντες, καὶ ὑμεῖς, καὶ ἐγώ, καὶ σύμπας ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἐκ τοῦ τίποτε. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φιλαυτία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸ σεβώμεθα· μία δὲ τῶν ἐντολῶν ἀπαιτεῖ νὰ τὸ τιμῶμεν, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ παρήχθημεν, λήγουσα: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Τῇ ἐντολῇ ταύτῃ ἐπόμενοι ἐν τῇ ἀδελφῇ καὶ φιλάτῃ Ῥωσσίᾳ πολλοί, τὸ ἀνεβίβασαν εἰς θεότητα, καὶ οἱ μηδενισταὶ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ὁσμήραι. Ἀπὸ τοῦ τίποτε ἀναχωροῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηματικοί· ἡ μαθηματικὴ δέ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὑπάρχουσι τῶσσι κοινοὶ ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ὅσοι καὶ ἄνω τοῦ μηδενικοῦ· δι' ἀλλωθῶν ἄνω τοῦ μηδενικοῦ παριστάνεται ἡ περιουσία τῶν φιλογενεστάτων ὁμογενῶν, τῶν ἐμπόρων, τῶν τραπεζιτῶν, τῶν ἐπι-

τηδεῶν πολιτευομένων, τῶν βιβλιοκαπήλων, τῶν ἀναισθητῶν καὶ πολλῶν ἄλλων· δι' ἀριθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ἡ περιουσία τῶν ποιητῶν, τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμματῶν, τῶν εὐαίσθητων καὶ τῶν παλαβῶν.

E. ΣΧΙΝΑΣ

Ο ΚΛΟΡΕΦΤΗΣ

Σημειώσεις νέας τυφλῆς

(ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν)

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ

Ποθεὶς νὰ σοῦ γράφω, ἀγαπημένῃ Ἄρρα, ἐγώ, δυστυχημένῃ τυφλῇ, ὅπου ἔχω χαμένο τὸ χέρι μου εἰς τὰ σκοτάδια; Δὲ φοβᾶσαι τὰ λυπηρὰ γράμματά μου ὅπου χαράζω εἰς τὰ ἀφεγγα; . . . Δὲ σε τρομάζουσε ἡ θλιβεραὶς ιδέα εἰς ποῦ εὐκολα μὲ καταβάλλου;

Καλὴ Ἄρρα! πόσον εἶσαι εὐτυχισμένη! ἐσὺ βλέπεις—Νὰ βλέπῃ κἀρεῖς! ὦ! νὰ βλέπῃ! νὰ δύρεται νὰ ξεχωρίσῃ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, τὰς βαφαὶς τοῦ ἡλίου, ὅλα τὰ διαφορετικὰ χρώματα, τὴν χαρά! πόσον ὠραῖον εἶναι, Μεγαλόδυναμε!

Ξέρω ποῦ ἀπόλαυα αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι, ἀλλὰ ὅταν ἐστερήθηκα τὸ φῶς μου, ἐμετροῦσα μ' ὅλις δέκα χρόνια. Τώρα ἔχω εἰκοσιπέντε! Νὰ δεκαπέντε ἀπέραντα χρόνια, ὅπου τὰ πάντα εἶναι μαῦρα τρογύρω μου! . . .

Ἀρώμελα ἀγωνίζομαι νὰ θυμηθῶ τὰ μάγια τῆς φύσεως, ἀγαπημένῃ μου, διατὶ ἀλησμόνησα ὅλα τὰ χρώματά της. Μυρίζομαι τὴν εὐωδίαν τοῦ ρόδου, μαρτεῖω ψάχνοντας πῶς εἶναι καμωμένο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα του ποῦ εἶναι τόσο παρημένο καὶ ὅπου μὲ αὐτὸ μοιάζουσε ὅλαις ταῖς ὁμομορφαῖς, τὸ ἔχω ἀλησμονήσει, ἢ καλλιτέρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραστήσω· ἕνας ἤχος ξανακούεται, ἀλλὰ μία ὁμομορφη θεωρία εἶναι ἐμποδισμένη εἰς τὴν θλιμμένη τυφλῇ.

Κάποτε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὅπου τυραγιέται τὸ δύστυχο πνεῦμά μου, περροῦν λάμψαις παράξεναίς. . . Οἱ γιατροὶ λέγε πῶς εἶναι τὸ αἷμα, καὶ τοῦτο δίνει ἔς τὴν ἐπιστήμη κάποιαν ἐλπίδα.—Τρελλὴ ἐλπίδα! ὅταν κἀρεῖς ἔχασε ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ταῖς λαμπάδας ὅπου στολίζουσι τὴν γῆν, δὲ θὰ ταῖς ἰδῇ πλεῖα παρὰ εἰς τὰ οὐράνια.

Τὴν ἄλλη μέρα ξυμῖνα γιὰ κάποια στιγμὴ τὰ

ματος τούτου, ὅπερ ἔχαμον αὐτὸν νὰ κατενέγκη κατ' ἄλλων κυνῶν, πάντες οὗτοι ἐλύσσασαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ τοῦ πρώτου κυνὸς λύσσα πιθανὸν νὰ εἶχε μυστηριώδη τινα αἰτίαν, τὰ πάντα ὅμως ἀναπειθουσιν ἡμᾶς ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ τῆς κολήσεως.

Φέρε εἰπωμεν ἤδη καὶ τὴν πρὸς τὸν σιρ Θωμᾶν Οὐάτσων κοινοποιθεῖσαν περιεργωτάτην παρατήρησιν ἀγγλοῦ τινὸς κτηνιάτρου. Κατὰ μεσοῦντα Μάϊον τοῦ 1876 παρὰ τῆ Σαλσαγόρδη λυσσόπληκτός τις κύων ἔδακεν ἐν τινι ποιμνῇ, ἐξ ἑνὸς καὶ εἴκοσι προβάτων συγκειμένη, ὀκτωκαίδεκα γαλουχοῦντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τριάκοντα ἀμνούς. Τὰ πρόβατα ἐδήχθησαν κατὰ πρόσωπον, διότι δεινῶς ἠγωνίζοντο πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀμνῶν αὐτῶν· ἐξετάσεως δὲ γενομένης ἐπ' αὐτῶν, οὐδεὶς εὐρέθη τετραυματισμένος, Μετὰ ἕνα μῆνα ὅμως πρόβατα καὶ ἀμνοὶ πίπτουσιν ἀσθενεῖς καὶ θνήσκουσιν ἀνὰ δύο καὶ τρία τὴν ἡμέραν. Τὰ πρόβατα κατέστησαν πάντα παράφρονα καὶ λίθους διὰ τοῦ στόματος ἐλάμβανον, οἱ δ' ἀμνοὶ ἔτρεχον μὲν ἀλλ' ὅλως ἐχέφρονες. Ἐι τῶν 18 δηχθέντων προβάτων τὰ 16 ἀπέθανον, 14 δὲ ἀμνοὶ ἀπωλέσθησαν· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἴος εἶχε μεταδοθῆ διὰ τοῦ γάλακτος.

Ἀλυσίτελές θεωροῦμεν νὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ὑδροφθίας εἰς μέσων, ἀφ' ἧς ἐπιστήμη ἀνομολογεῖ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδυναμίαν της. Ἄδυνατὲ νὰ θεραπεύσῃ αὕτη, νὰ προλάβῃ ὅμως δύναται· ὡς μόνον δὲ προληπτικὸν μέσον τὸ καὶ ἀληθῶς τελεσφόρον θεωρεῖται ἡ δλόκληρος καὶ πλήρης τοῦ δηχθέντος μέρους ἐκτομή. Ὁ κύριος Γιουάττιος λέγει ὅτι ἐκ τῶν 400 ἀνθρώπων τῶν δηχθέντων, ἐφ' ὧν ἐποίησεν ἐγχειρίσεις διὰ νιτρώδους ἀργύρου, οὐδεὶς ἀπέθανε. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θωμᾶ Οὐάτσων ἡ ἐκτομή φαίνεται προτιμητέα τῆς καυτηριάσεως· ὁ δὲ Τρωσσῶ συνιστᾷ τὸ εἰδικῶς καυτηρίασμα λεγόμενον, δηλ. τὴν καταστροφήν τοῦ παθόντος μέρους καὶ τοῦ παρ' αὐτὸ συμφοῦς διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, οὐδὲν ἦτον δύναται τις νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὸν τρόπον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ πλύνη τὴν πληγὴν δ' ὑαλίνου ψικτρίδος εἰς νιτρικὸν ὀξὺ ἐμβεβαπτισμένης.

Ἡ ἐκτομὴ πάραυτα μὲν γιγνομένη εἶναι ἐξαισιον πρυφολακτικὸν μέσον, δύναται δὲ νὰ τελεσθῇ καὶ μετὰ τινος ἀποτελέσματος καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἀναφαίνονται κατὰ τὸν δηχθέντα καὶ πληγὴν φέροντα τόπον προκαρκτικὰ θερμάνσεως καὶ κνισμοῦ σημεῖα· βραδύτερον δὲ καθίσταται ἀνωφελές, ἐπότε οὐδὲ ἡ ἀποκοπὴ μέλους ὀλοκλήρου δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Τὸ κατ' ἐμέ, λέγει ὁ σιρ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἐὰν μὲ ἔδακεν ζῶν τι ἀληθῶς καὶ βεβαίως λυσσό-

πληκτον κατὰ τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην, ἡ δὲ πληγὴ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατόν ὀλοκλήρως νὰ ἐκταμῇ ἢ τελείως νὰ καυτηριασθῇ, τὸ μὲν λογικὸν μου θὰ μὲ ἐδίδασκε νὰ ἐπιθυμῶ, τὸ δὲ θάρρος μου, καὶ τὸ ἐλπίζω, νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τῆς πληγῆς ἀποκοπὴν τοῦ μέλους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τι πλεον ἱματικόν, τότε δεόν νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὴν τῶν ναρκωτικῶν χρῆσιν, ὅπως μειώσῃ τοὺς πόνους· οὐδὲν δὲ τοῦ χλωραλίου κάλλιον εἰς μεγάλην δόσιν· ἐὰν δὲ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύνηται νὰ καταπῇ αὐτό, τότε πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰς ὑποδερματικὰς ἐγχύσεις, τελευταῖον μέσον, ὅπως παραχθῇ ἡ εὐθυνασία. Ἄλλὰ τί πρέπει νὰ πράξῃ τις ὑπὸ λυσοπλήκτου ζῶου δηχθείς, καὶ μακρὰν πάσης συνδρομῆς εὐρισκόμενος; Πρέπει νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ τῆς πληγῆς δηλητήριο, ἐὰν εἶναι δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, νὰ ζητήσῃ ὅπως πράξῃ τοῦτο ἄλλος τις. Ὁ κίνδυνος τῆς πράξεως ταύτης εἶναι μέγας, ἐὰν εἶναι ἀληθές, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Γιουάττιου, ὅτι ἡ μετὰ τῶν βλεννῶν συναφὴ τοῦ ἰοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ τὴν δηλητηρίασιν· διόπερ οὐχὶ τὴν ἐκμύζην συνιστοῦσε ὁ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἀλλὰ τὴν προσαρμογὴν στενοῦ ἐπιδέσμου ἄνωθεν τῆς πληγῆς πρὸς παρακώλυσιν τῆς δηλητηριώδους κυκλοφορίας, μετὰ τοῦτο δὲ νὰ χέωσιν ἐξ ὅσον οἶόν τε ὑψηλοτέρου τόπου ὕδωρ χλιαρὸν ἐπὶ καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς, τοῦθ' ὅπερ δεόν νὰ γίνηται ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας, μέχρις οὗ προσέλθῃ ὁ ἰατρός. Διὰ τῆς μεθόδου λοιπὸν ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ἀφαιρεθῇ φυσικῶς ὁ ἴος· οὐδὲν ἦττον ὅμως ἡ τοιαύτη προφύλαξις οὐδαμῶς κωλύει τὴν ἐκτομὴν ἢ καυτηρίασιν.

Περὶ αὐτομάτου τῆς λύσεως γενέσεως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, πᾶσαι δὲ αἱ περιπτώσεις καλῶς μελετηθεῖσαι ἀγουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ δῆγμα ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν. Ὅ,τι δὲ τείνει εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἀξιωματος τούτου εἶναι ὅτι ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι ἐκτάσεις ὑπὸ μεγίστης πληθῆος κυνῶν κατοικοῦμεναι, ἐν αἷς ἡ λύσσα καὶ ἡ ὑδροφθία οὐδόλως ἀναφαίνονται. Ὁ σιρ Θωμᾶς Οὐάτσων ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείστα ὅσα περίεργα συνέλεξεν. Ἐπίσκοπος τις, λέγει, ἀγγλικανός ἐν τῇ νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἐπὶ 25 ἔτη κατοικήσας διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ἡ λύσσα ἐφ' ἅσας ἐκείνην τὴν νῆσον ἦτο ἀγνωστος. Ἄλλος τις ἐπίσκοπος ἔγραφεν αὐτῷ ὅτι ὑπάρχει κύων τις αὐτόχθων ἐν Βορνέω χρήσιμος τοῖς Δουάχοις διὰ τὴν θήραν, ὅστις οὐδέποτε ὑλακτεῖ. Οἱ Σίνοι εἰσάγουσιν ἐπίσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην κυνὰ τινα, ὅστις ὑλακτεῖ καὶ ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ἐπληθύνθη· ἐπὶ 20 δὲ ἔτη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σάσακ δὲν ἤκουσε νὰ ἀναφέρωσι περὶ περιπτώσεως λύσεως ἐπιθυμίας ἐπὶ τῶν δύο ταύτων εἰδῶν τῶν κυνῶν. Ἐν Τασιμανίᾳ ὁ σιρ Ἐρρίκος Γιούγκ, διοικητῆς διατελέσας

ποτὲ αὐτῆς, ἀνωμολογεῖ ὅτι εἶναι ἀγνωστος ἐκεῖ ἡ λύσσα, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἀν' ἅσας τὴν αὐστραλικὴν χερσόνησον, καθ' ἣν οἱ κύνες εἶναι ἀπειροὶ τὸν ἀριθμὸν· πρὸς τούτοις ἀναφέρονται καὶ τὴν Μαδέραν, καὶ τὴν μεσημβρινὴν Βρασιλίαν, τὸ ἔδαφος τῆς Βταιρίας τῶν Βαϊῶν τῆς Οὐδσόνης καὶ τὰς ἀρκτικὰς ἀποικίας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑσκήμησιον οἰκουμένας.

Γνωστὸν ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τοσοῦτοι κύνες ὑπάρχουσιν, ὥστε δύναται τις νὰ εἰπῇ ὅτι εἰς τινα μέρη αὐτῆς εἶναι ἄλλοι πράκτορες τῆς δημοσίου υγιείας, διότι τρώγουσι πάνθ' ὅσα ἀλλαχοῦ εἰς τοὺς βόθρους ῥίπτονται. Ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κύων ὁμοιάζει πρὸς λύκον· ἔχει μικρὰ καὶ ὀξυτενῆ τὰ ὦτα, τὴν οὐρὰν εὐρωστον καὶ τῆς ἀλώπεκος τὸ χρῶμα, αἱ δὲ τρίχες του εἶναι πυκναὶ καὶ τραχεῖαι· οἱ κύνες οὗτοι λοιπὸν οὐδέποτε προσβάλλονται ὑπὸ λύσεως.

Ἡδὴ τί τὸ τεκμαρτέον ἐξ ἀπάντων τούτων τῶν λίαν παραδόξων; ὅτι ὅπου ὑπάρχουσι κύνες δὲν ὑπάρχει ἀπανταχοῦ καὶ ἡ λύσσα. Αὕτη δυστυχῶς εὐρίσκεται παρ' ἡμῖν μεταδιδόμενη μόνον διὰ διαδοχικῶν δηγμάτων· ἡ ἀσθένεια λοιπὸν φαίνεται οὔσα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ῥυθμισθῶσι κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν των, ἐὰν μὴ δύνωνται νὰ ἐξαλειφθῶσι καθ' ὀλοκληρίαν.

Δ. Η. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνήχεια ἑρκ σελ. 90.

—ὦ! αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολον! ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα Ἐλένη. Αὐτὸς δὲν δύναται νὰ φῆσῃ τὰ κτήματά του, εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, καὶ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῇ τώρα, ἂν εἶναι δυνατόν. Πιεζόμενοι λοιπὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ τοι θὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἐξοδα, εἶναι δὲ καὶ εἰς σὲ ἀνάγκη, νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὴν πρώτην σου κατοικίαν, καὶ δυνάμεθα νὰ σὲ συναντήσωμεν ἐκεῖ.

Ἡ Ἰουστίνη ἀνεντιμήσθη. Τὸ σχέδιον τοῦτο, καίτοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεθὲν δι' εὐχαρίστου τρόπου, ἦτο ὅμως λίαν ὀδυνηρὸν καὶ ἐξευτελιστικόν, διότι ἡ Ἰουστίνη ἦτο ὑπερήφανος.

Ἡ δεσποσύνη ἐπροχώρησε καί:

—Ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν ἠγούμενον, εἶπεν, ἵνα ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ κυρία Γασπάρρα, ἔλθῃ νὰ σὲ λάβῃ μὲν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ἡ Ἰουστίνη ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγγέλλοι τὴν Ἰουστίνην καὶ αὕτη ἔμελλεν ἀφωχθῆ μετ' ὀλίγον ἡ κ. Ἐλένη ἐξηκολούθησε:

—Ἐὰν δὲν σοὶ ἀρέσῃ ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου, τούτου, εἰπέ το καθαρά. Πλὴν κατὰ καθῆκον σὲ προειδοποιῶ ὅτι, πρὶν ἢ ἀποφανθῆς, ὀφείλεις νὰ σκεφθῆς καλῶς. Θὰ ἔγῃς λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν· σύζυγον πλούσιον, εὐγενῆ, ἔτοιμον νὰ ἐκπληροῖ πάσας τὰς ὀρέξεις σου, ἀγαπώντά σε· τι περισσότερον δύναται νὰ ζητήσῃ μία γυνή;

Ἡ πρεσβύτις ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν της μετὰ τινος σκαϊότητος· διότι ἡ κνήμη της εἶχε μὲν τὸ κακὸν ἰδίωμα νάνακαλῇ ὅ,τι καλὸν τὸ ἴδιον αὐτῆς συνοικέσιον περιεῖχεν—τὰ προτερήματα πάντα δηλ. τοῦ πλούτου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ νεαρὸν τοῦ συζύγου της, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι ἐπέζητει πλείονα καὶ μάλιστα τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλίαν μετὰ τοῦ... — Πλὴν ἂς μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια τῆς δεσποίνης Ἐλένης.—

—Τὶ ἔνδυμα σκεπτέσαι νὰ ἐνδυθῆς;

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη ἐπ' ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἡ Ἰουστίνη ὄφειλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της.—Αἱ κυρίαὶ μετ' ὀλίγον συνδιελέχθησαν μετὰ πλείονος ἐμπιστοσύνης, ἀπεφασίσθη δὲ, ὥστε ἡ Ῥόζα νὰ πορευθῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν νὰ σιδερώσῃ ἀσπρόρρουχά τινα, προσέτι ἐπιδιορθώσῃ ἢ μεταβάλλῃ τινὰ φορέματα, ἅτινα εἶχον χρεῖαν τοιαύτης ἐργασίας, ἔνεκα τῆς πολυχρονίου ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀκινήσεως των.

Ἐνῷ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο, ἡ κόμισσα Φλαβία εἰσῆλθεν. Ἦτο αὕτη γυνὴ μεσαίας ἡλικίας, ὡραία, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ μεγαλοπρεπῆς, πλὴν τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε συνεσαλμένον τι πάθος καὶ διεσραμμένην διάθεσιν. Αὕτη εἶχε μείζον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ συνοικέσιον τῆς Ἰουστίνης, τὸ συσταίνόμενον ὑπὸ τῆς δεσποίνης Ἐλένης· διότι οὔσα αὕτη ἀνυπόμονος καὶ δεσποτικῆ, εἶχε μετὰ διετῆ γάμον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα της, ἀγγέλλουσα τὴν ἀπόφασίν της ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃ τὸν σύζυγον της. Ὡς πρὸς τὴν προῖκά της, ἔσυμφώνησαν νὰ διδεται αὕτη πρόσδοός τις, ἥτις, καίτοι μικρὰ ἀπέναντι τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν, διὰ τῆς οἰκονομίας ὅμως αὐτῆς ἦτο ἱκανή. Ὁ βίος της, καὶ τοι μὴ θοροβηθεῖς πολὺ ὑπὸ τῶν συζυγικῶν θυελλῶν, ἦτο λίαν μονότονος, πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἔζη ἐν Φλωρεντίᾳ εἰς τὰ κτήματα τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Μαρέμματος.

Ἡ Ἰταλὶς φαντάζεται κόσμον ὀλόκληρον εὐτυχίας, σκεπτομένη ὅτι ζῆ ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἐπιθυμῶ

δηλαδή νάζη εις πόλιν ἔνθα, γίνονται διασκεδάσεις, χοροί, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτούς. Τὸ ἴδιον ὑποφέρουσι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν. Πανηγύρεις καὶ χοροὶ τινες ἀπλῶς ὑπὸ αὐτόπτου μάρτυρος περιγραφόμενοι, δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν αὐτούς. Εἶτα δὲ τὰ θεάτρα, ὁ περίπατος καὶ τὰ καθ' ἑκάστην λαμβάνοντα χώραν δύνανται νὰ συγκινήσωσι αὐτούς.

Ἡ Φλαβία λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συζήσῃ μετὰ συζύγου, ἑμιόζοντος μὲ τὸν χόρτον τὸν ἀναφυόμενον εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας πεδιάδας τῆς Μαρέμμας, μετὰ συζύγου, οὐχὶ πολὺ ἀπέχοντος κατὰ τὰ αἰσθητά καὶ τὴν διάνοιαν τῶν βουβάλων, οἵτινες ἦσαν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ἦτο τόσον κτηνώδης, τόσον ἀγροίκος—δηλ. μίγμα τι ἀκατανόητον ἀργίλλου καὶ ζωότητος, οἷον τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο εἰδεχθὲς ζῶον, πῶς ἠδύνατο ἡ Φλαβία νὰ ὑπομείνῃ αὐτόν;—

Ὅτε ἡ κόμισσα εἰσῆλθεν ἐπληροφορήθη περὶ τῶν νέων.

—Τὸν κόμητα Σίμωνα;— Αἰ! ἐρώνησεν αὐτὴ, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασεύλῃ κραυγὴν τινὰ συμπαθείας, ἥτις ἠνάγκασε τὴν Ἰουστίνην νὰ θεωρήσῃ αὐτήν. Ἡ κραυγὴ ὅμως ἐκείνη παρῆλθε, προσέθηκε δὲ μετὰ τόνου τινὸς ὑπεμφαίνοντος φθάνον.

—Ὁὐ εἶναι πολὺ πλουσία ἡ Ἰουστίνη!

Ἡ Ἰουστίνη, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐδεθήθη πρὸ τοῦ μικροῦ Ἐσαυρωμένου τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης της κρεμαμένου πολυχρονιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τεταραγμένη τις ἔκφρασις ὅτε ἐτελειώσει τὴν προσευχὴν της. Ἡ ἰδέα τῆς ἀντιστάσεως οὐδὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διάνοιάν της· πλὴν σὺν τῇ φυσικῇ περιεργείᾳ, τῇ φανερωθείσῃ ἐν τῇ γυναικεῖα φύσει αὐτῆς, ἐδηλώθη καὶ τις ἀνηθία. Ἐκαστὸν ἀνθρώπινον πλάσμα ὅσον δήποτε ἀκείρον καὶ ἀπαιδαγώγητον ἂν ᾖ, αἰσθάνεται, ἰδίως ἐν ἐπισήμῳ τινὶ τῆς ζωῆς του περιπτώσει, εἰδὸς τι δικαιώματος πρὸς ἀπαίτησιν τῆς εὐτυχίας, ἐπιθυμίαν δηλ. τινὰ τοῦ νὰ προσθέσῃ τὸ πραγματικὸν καλὸν καὶ τὸ ἰδεώδες καὶ οὐχὶ νὰ κλείσῃ μετὰ τὴν ἰδίαν του χεῖρα τὴν θύραν πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητής.

(ἔπειτα συνεχῆ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΠΙΤΑΝΗΣΩ ΦΥΤΕΥΘΕΝ ΓΕΩΜΗΛΟΝ

Παρά τινων Ζακωνθίων ἤκουσα, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐκαλλεργήθη τὸ πρῶτον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ γεώμηλον. Ἡ παράδοσις οὕτη, ἡ ἐπικρατούσα καὶ παλαιὰ Κερκυραῖος, εἶναι ψευδὴς τοῦ λαοῦ παράδοσις.

Καὶ ἀνώνυμὸς τι ἄγγλος 1 ἐξιστορεῖ ὅτι εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἑπτανήσον οἱ Ἄγγλοι τὸ γεώμηλον, ἀλλὰ τοῦ ἀνωμόμου τούτου τὸν λ.β.ελλ. ἀνασκευάζων ὁ ἡμέτερος Α. Δάνδολος 2 λέγει ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἐπιωφελὲς τοῦτο φυτὸν ἐκαλλιεργεῖτο καὶ πρὶ τῆς τῶν Γάλλων ἰλιούσεως. Οἱ πολυμαθεῖς συντάκται τοῦ περιηγουδάστου περιοδικοῦ Κερκύρας Ἰόνιος, Ἀνθολογία 3, γράφουσιν ὅμως ὅτι «τὸ φυτὸν τοῦτο... τὸ ἐρώτευσεν καὶ τὸ ἐκαλλιεργήσαν πρῶτην φορὰν εἰς τὰς Ἰονικὰς Νήσους οἱ Γάλλοι».

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κατὰ τὴν πρῶτην φορὰν φυτεύσας τὸ γεώμηλον παρ' ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε Γάλλος οὔτε Ἄγγλος, ἀλλὰ Κερκυραῖος, ὁ Νικόλαος Ἀρλιώτης πατὴρ τοῦ γνωστοῦ βιογράφου τοῦ ἀμεινῆστου Κυβερνήτου Καποδοστρίου.

Τὸ γεώμηλον λοιπὸν τὸ ἐφύτευσεν ὁ Ἀρλιώτης τῇ 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1800 ἐν Χωροτικαίοις Κερκύρας, ὡς ἐπιφαίνεται ἐν τῇ χειρογράφῳ αὐτοῦ ἡμερολόγιῳ οὗ τινος τὰ μᾶλλον ἀξιοσημειώτα ἐξελληνίαι· ὁ ἡμέτερος συμπολιτὴς κ. Ν. Β. Μάνεσης διὰ τοῦ τύπου ἐξέδωκε τῇ 1873 ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ Νικολάου Ἀρλιώτη (1731—1812) καὶ τῶν χειρογράφων χρονικῶν αὐτοῦ».

Νομίζομεν δὲ καλὸν νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεί τι ὁ ῥηθεῖς κ. Μάνεσης μεταφράζων λέγει (σελ. 82) «τὴν 28 αὐτοῦ μηνὸς (Φεβρουαρίου 1800) ὁ Ἀρλιώτης ἐφύτευσεν ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ αὐτοῦ γεώμηλά τινὰ πεμφθέντα εἰς αὐτὸν ἐκ Τεργέστης παρὰ τινος φίλου του, καὶ τὰ ὅποια μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦσαν παρ' ἡμῶν ἀγνωστα· τούτου δ' ἔνεκεν ὁ Ἀρλιώτης προσέθηκεν εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ καὶ ὁδηγίαις τινὰς περὶ τῆς καλλιεργίας, τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ προϊόντος τούτου, καὶ τὴν τότε ἀγοραῖαν αὐτοῦ τιμὴν ἐν Τεργέστῃ καὶ Βενετίᾳ. Μετὰ δ' ἕνα μῆνα περίπου ἐφύτευσε καὶ ἕτερα, τὰ ὅποια εἶχον φιλοδωρήσει εἰς τινὰ αὐτοῦ συγγενῆ οἱ ἐνταῦθα διατρίβοντες δύο ἄγγλοι, ἀξιοσημειώτα».

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

Ὅτε ὁ Σθεναλαΐδας πρόετρεπε τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἔλεγε: «Μηδεὶς διδάσκη ἡμᾶς ὅτι ἀδικούμενοι πρέπει νὰ βουλευόμεθα· πολὺν χρόνον πρέπει νὰ βουλευώμεθα μᾶλλον οἱ μέλλοντες ἀδικεῖν.»

1 Ionian Island and the British Protection London 1851.

2 Des Iles Ioniennes sous le Protection Britannique Corfou 1855.

3 Ἀρ. α. σελ. 131.